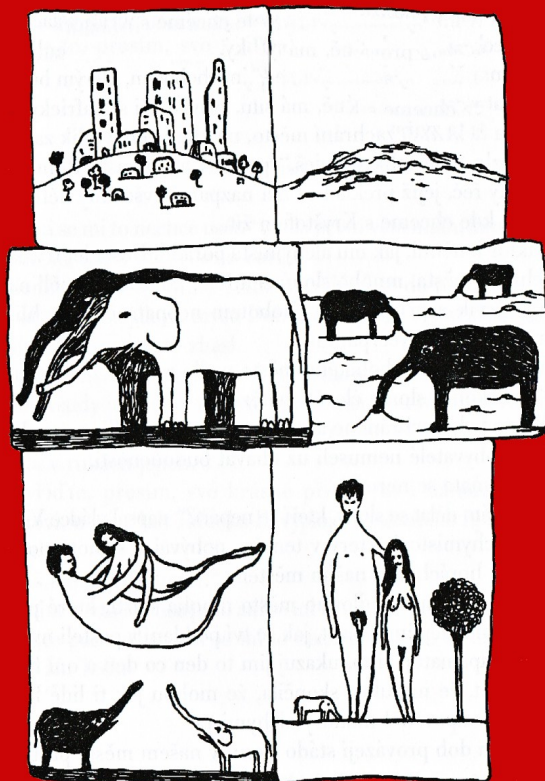

Sloni mlčí

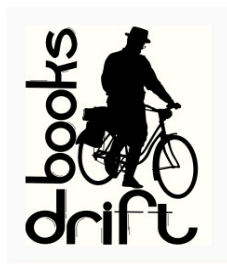

Pavel Brycz

Pavel Brycz

Sloni mlčí

Volary 2014

Vydalo

Nakladatelství Petr Čmerda - DriftBooks

Tolarova 355, Volary

jako e-knihu č. 10

rok vydání 2014

(pouze elektronické vydání)

konverze do elektronických formátů: Jakub Rákosník

odpovědný redaktor: Petr Čmerda

© Pavel Brycz c/o DILIA, 2002

© Ilustrace: Filip Raif, 2002

ISBN 978-80-87741-27-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-87741-28-3 (Formát MobiPocket)

Tento příběh jsem mohl vyprávět díky grantu UNESCO,
kuchyni Heleny Michie a laskavé přírodě v předhůří Pyrenejí,
která se i v čase honiteb chovala velmi, velmi tiše.
Merci beaucoup.

Autor

*V dětství jsme ten dům znali
Měl krásné jméno Fantazie*

Anonym

těma slonama a... a... normálně voni se milují. Chápeš to?“
vyjevila se Karolína.

„Třeba jsou muž a žena,“ zauvažoval jsem.

„To doufám,“ pozvedla Karolína obočí.

A tak jsme poprvé spatřili z ptačí perspektivy města, kde se chceme usadit, stádo afrických slonů a jejich pastevce, kteří se před nimi milují, aby učinili příklad mohutným samcům a samicím. Jsou za to placeni. Město miluje své sloní stádo a touží po slůňatech, jež se rodí z rozkoše slonů, kterou se učí od lidí. Naše město je jediné místo na světě, kde mají sloni neustálou říji. To jsme se dozvěděli později od Jirky, přítele z města, ve kterém chceme žít.

A tak naprosto zmatení jsme stáhli plachtu proti větru na sebe a oddali se také milování, protože když si nevíme s něčím rady, tak se milujeme jak cikáni.

Jitření

Plachta, kterou jsme se přikrývali při našem milování a která nás chránila před větrem, deštěm i před kroupami, byla trojúhelníková kosatka z velké plachetní lodi, která ztroskotala, aniž by kdy vyplula. Plachetnice se jmenovala Jitřenka, a tak říkám našemu životu pod kosatkou jitření: jitříme svým milováním, spaním bok po boku, čelem k čelu, či zády k zádům své city. Plachta je bílá a taková zůstane, když ji občas vypereme v prádelně u obchodního domu, kde konáme své velké prádlo a pročítáme inzeráty s nabídkami pronájmů. Mě pročítat inzeráty brzy omrzí, začnu se tvářit a cituji Ambrose Bierce, že „optimismus je intelektuální choroba vyléčitelná

jedině smrtí“. Karolína už zná ty moje stavy, strčí mi tedy dlaň do kapsy, hladí mě přes džíny a začíná si vymýšlet legrační inzeráty. Karolína je na takový dětinskosti báječná, učí malinký špunty ve škole a ty prvňáčci ji naprosto zbožňují.

No, nezbožňovali byste ji taky, kdyby vám zvedala morálku vymyšlením bláznivejch inzerátů?

**PRONAJMU, NEBO PRODÁM ZÁNOVNÍ PONORKU
5+1. VHODNÁ PRO PODNIKÁNÍ
NEBO TRVALÉ BYDLENÍ.
ZN. Pochromovaná.**

Nebo třeba:

**PRODÁM MARINGOTKU BEZ KOL S
PŘÍSLUŠENSTVÍM.
ZN. Trvalý pobyt**

A když jí ani tyhle ty skopičinky nepomohou vytáhnout mě z trudnomyslnosti, přitiskne se ke mně a podívá se mi do očí pohledem zdola, musí se pravda trochu snížit, nejsem žádný pivotman z NBA a vona je vysoká a štíhlá, a já se v tom momentě cejtím jako homo macho, člověk mužný, když pronese kouzelnou větu:

„Miláčku, pojďme jitřit“

Ještě se nestalo, že bych byl proti.